

Minneord

OSS IMELLOM

Vibeke Engelstad døde 8.7. 2004 på grunn av komplikasjoner etter en aortastenoseoperasjon, 85 år gammel.

Hun vokste opp som prestedatter i London og Oslo og begynte sitt liv som medisinstudent 17 år gammel. På grunn av ventetid og krig tok det 11 år før hun ble ferdig lege, men da hadde hun også rukket å gifte seg og få to barn. Hun ble cand.med. i Oslo i 1947 og godkjent spesialist i psykiatri i 1976.

Etter 15 år i allmennpraksis i Oslo var hun tre år ved en lepraklinikk i Tanzania, et Redd Barna-prosjekt som også innebar oppsøkende virksomhet i bushen.

Hun hadde som lege vært tilknyttet Kirkens familierådgivningskontor og opplevd betydningen av å gå mer i dybden når det gjaldt folks konflikter. Etter Afrika-oppholdet førte dette henne derfor til en spesialistutdanning i psykiatri, som hun gjennomførte ved Ullevål, Lovisenberg og Dikemark sykehus. Hun var i sin private spesialistpraksis i Oslo de følgende 15 år, og var i den tid også delaktig i det store korttids psykoterapiprojektet ved Vinderen psykiatriske klinikk, der premissene for behandlingsform ble avklart.

Hun kom fra et solid borgerlig miljø, og kom i sitt ekteskap med forfatteren og kulturjournalisten Carl Fredrik Engelstad inn i et meget aktivt liberal-konservativt kulturmiljø, der hun passet godt inn, meget belest og intellektuelt anlagt som hun var. Hennes kloke og sindige nøkternhet balanserte hans rause temperament på en nyttig måte.

I 1973 vant hun en nordisk fagbokkonkurranse med et mentalhygienisk essay, *Menneskeriket*, som ble en uvanlig stor publikumssuksess. Både her og i tre følgende bøker søkte hun å gi egne erfaringer og eget språk til den psykoanalytiske utviklingspsykologi, og særlig da den moderne variant, der forholdet mellom mennesker får større plass enn de freudske interne konflikter.

Som pensjonist studerte hun idé- og religionshistorie. Det endte med en bok i 1995, *Mening og mysterium*, der hun søkte å integrere sin kliniske forståelse med de menneskeskapte gudebilder, uten å rasjonalisere bort det mysteriøse som ligger i troen, og som til sjuende og sist kan være det meningsbærende.

Til tross for en plagsom ekspressiv afasi som preget hennes siste par år, greide hun seg godt alene i sin gamle leilighet på Frogner, der hun fortsatt var sin store families sosiale midtpunkt. Hun var trygg på seg selv og på hvor i verden hun var, og vil huskes for den dannelses,ro og forstandighet hun stod for.

Finn Magnussen Oslo

Publisert: 23. september 2004. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 26. mars 2026.